

Hedda Claesson, Na19b

Vi har alltid romantiserat historien.

Tillbaka till verkligheten - det nya normala?

Från de storslagna historiska tidsepokerna vi lär oss om i skolan, till hur samhället och politiken såg ut för X antal decennier sedan, till våra egna minnen och upplevelser. Medvetet eller omedvetet, med personligt eller politiskt syfte, har vi människor en tendens att bara, eller i högre grad, minnas och se de positiva sidorna av förgångna tider. Tankarna kommer i ändlöst många olika former och färger - från "Make America Great Again"-slagord till något så oskyldigt som ett privat fotoalbum. Vi ser tillbaka på gamla tider, vare sig det är våra egna minnen eller bilder i våra historieböcker, som något gott och lyckligt som tagits ifrån oss. Det var bättre förr.

Jag upplever att vi gradvis blir mer medvetna om problematiken kring dessa tendenser när det kommer till delar av historien som präglas av folk mord, rasism och liknande som ignorant målats upp av populärkultur som storslagna. Visar jag en klassisk westernfilm för min generation kan jag stolt säga att vi knappast blir så imponerade som våra föräldrar blev av dem, eftersom världen har utvecklats och förändrats sedan dess och vi har fått lära oss mer om hur historien faktiskt ser ut. Vi har lärt oss att inte idolisera George Washington och att Jesus faktiskt inte var vit, vi har lärt oss att använda ett bättre språk och att se och förstå våra privilegier.

Trots att vi sakta men säkert lär oss genomskåda politisk romantisering och försköning av historien finns dock vår vilja att se tillbaka på gamla tider kvar. När vi läser sagor, berättar historier för varandra, finns det fortfarande en till synes oskyldig strävan att resa tillbaka i tiden. Är det för att det är i gamla tider som de storartade historierna finns? Min hypotes är att det snarare beror på att vi har svårt att stanna kvar i nutiden med tanke på hur världen har förändrats sedan sekelskiftet.

Vi behöver berättelser. Det är vad som gör oss mänskliga. Människor har berättat historier i alla tider och i alla kulturer vi känner till. Historier ger oss underhållning och en flykt från verkligheten, men framför allt möjligheten att förenas med andra människor, att förstå världen vi lever i och människor runt oss, att kunna känna empati. I historier som vi hör och för vidare har vi som människor möjlighet att finna ro och hopp och att känna tillhörighet.

Många av de historier som når störst publik i nutid är de som berättas med film. Tittar vi på alla de långfilmer som nominerats till en Oscar för bästa film under de senaste tio åren ser vi att ungefär 60 procent av dem är historiska filmerna, och alltså utspelar sig för minst några decennier sedan. Hos de filmer som nominerades i samma kategori på 70-talet var den siffran ungefär 32 procent. Vidare, bland de filmer som är favoriter att vinna en Oscar nu kommande år, enligt *Variety*'s "2022 Oscar Predictions: Best Picture" är hela 8 av 10 historiska filmer. Bara en enda utspelar sig i dagens nutid.

Så vad är det som gör att vi, på senare år, inte sätta lika stort värde på berättelser om vår egen tid, och istället söker oss till tidsperioder i det förflutna? De benägenheter vi har att romantisera dåtiden verkar ha fått mer utrymme än tidigare. Jag vill hävda att det finns ett större behov, med tanke på världen vi lever i idag, att se tillbaka till något som jag upplever att vi har förlorat - nämligen känslan av en genuin verklighet.

Berättelser bygger på relationer mellan människor. Sedan varenda kotte i den värld vi lever i skaffade sig en smartphone och utrustade den med Facebook, Twitter, Instagram och deras kusiner har vi sakta förlorat den autenticitet vi annars funnit i kommunikation med andra. Studie på studie visar hur sociala medier får oss att känna oss mer isolerade; den råa och ärliga ögonkontakten som får oss att känna anknytning till våra medmänniskor försvinner när allt sker via mobilskärmen. Någonstans kan man inte låta bli att känna att världen har förlorat lite av sin äkthet, sin ärlighet.

Så kanske är de filmer som släppts i år en flykt till en verklighet som faktiskt känns som en verklighet - en verklighet då den kommunikation och de förbindelser som sker gör det på ett mänskligt sätt. Och kanske, rent undermedvetet, sitter vi där och önskar oss den världen tillbaka. Den romantisering av

historien som vi ser i film idag handlar inte längre om kulturella guldåldrar eller det stora, enade landet som förlorats, utan om något så enkelt som genuin mänsklig kontakt.

Och vi kan väl enas om att det i dagens samhälle är svårt att få sig en blick på den gnista av liv som vi så ofta ser i våra drömmar? Jag vill inte skänka för mycket tanke åt det faktum att min generation faktiskt aldrig riktigt upplevt ett liv utan sociala medier. Allt jag vet är att de veckor under mitt liv jag åkt på sommarkollo utan min mobiltelefon har varit bland de lyckligaste jag upplevt. Att de perioder då min mentala hälsa är som bäst är de perioder då min skärmtid är som lägst, och att väldigt få andra faktorer ens verkar ha någon betydelse över huvud taget. Att precis som att kommunikation via sociala medier inte är intressant för någon konsument av nutidens berättelser, är tiden jag spenderar på att scrolla bortkastad tid vilket jag konstant är medveten om.

För visst har scrollandet, som vi spenderar timmar om dagen på, aldrig ett större värde än tidsfördriv? Trots att det tar så mycket av vår tid finns det inget mänskligt över det och därmed förlorar det sitt värde i våra berättelser. Värre än så, det skulle förgifta dem. Allt jag ser framför mig är Jane Austens karaktärer i en värld där Tinder existerar. Jag lämnar den tanken som den är.

Berättelser når ut till människor genom att vara ärliga och sanna. Författaren gör sig själv en stor tjänst om hen sätter sig i en värld, i en tid, då mänsklig kommunikation skedde utan giftiga dopaminkickar. Öga mot öga. Ärligt och sant. Därför tror jag att vi kommer fortsätta se en trend av fler historiska filmer bland de nominerade på Oscarsgalan. Inte för att vi bortser från det dåliga i vår historia och skapar en illusion av den gamla stora nationen, utan för att vi i nutid helt enkelt inte kommunicerar med andra på ett lika ärligt och naket sätt. Det är ett hinder för dagens berättare att det är svårt att greppa en verklighetskänsla så som världen och våra relationer ser i ut idag. Det enklaste sättet att undvika det är att gå tillbaka till tiden innan världen såg ut så. Tillbaka till verkligheten.

Dessa berättelser kan vara en flykt för oss i dessa prövande tider då det är svårt att stanna upp och inse vad som faktiskt är av betydelse i livet. Kanske min generation, dopaminskadade sedan barndomen, kan få hjälp att navigera i en tillvaro där följantal och gillamarkeringar på Instagram för nuvarande skriker högre än något annat.

Jag tror vi är på väg att lära oss att romantisera historien på rätt sätt. Idag ges mycket utrymme åt att faktiskt uppmärksamma de mörka sidorna av historien som så länge varit ignorerade och bortglömda. Vi jobbar för att ge en röst åt de människor som varit tystade. Vi visar historien som den är, vilket behövs för att kunna göra världen till en bättre plats utifrån var vi befinner oss idag.

Men idag använder vi också historien för att påminna om tider då mänsklig kontakt och anknytning inte var mer komplicerat än det behöver vara. Tider då världen minsann inte var perfekt, men det fanns en verklighet att existera i och ett liv att leva.

Kanske behöver vi berättelser mer än aldrig förr. __